Ασκητές μέσα στον κόσμο Γ’: π. Βασίλειος Πραβήτας

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 18 Απριλίου, 2023

Ὁ μακαριστός π. Βασίλειος γεννήθηκε στίς 14 Ἰανουαρίου 1933 στήν Ἀρναία Χαλκιδικῆς ἀπό τόν Ἀναστάσιο Πραβήτα καί τήν Ἐλευθερία. Δυστυχῶς, ὅταν ἦταν δύο ἐτῶν ἔχασε τήν μαννούλα του καί ἔμεινε ὀρφανός.Σέ κεῖνα τά δύσκολα χρόνια τοῦ ’40, ἡ μητρυιά του ἦταν φυσικό νά δείχνη ἐνδιαφέρον γιά τά δικά της παιδιά κι αὐτόν νά τόν περιφρονῆ. Ὁ ἴδιος σέ ὅλη του τήν ζωή ποτέ δέν ἄφησε νά φανῆ ἡ παραμικρή πικρία, τήν ἀποκαλοῦσε «μητέρα» καί τήν φρόντιζε πάντα μέ περισσή φροντίδα καί σεβασμό σάν πραγματική του μητέρα, τόσο πού τά παιδιά του δέν κατάλαβαν ὅτι ἦταν μητρυιά του. Τόν ἴδιο σεβασμό καί ἀγάπη ἔδειχνε καί στούς γονεῖς τῆς πρεσβυτέρας, ἀλλά καί σέ κάθε συνάνθρωπό του πού τόν πλησίαζε.

Ἀπό μικρός ἀγαποῦσε τήν Ἐκκλησία καί συμμετεῖχε στά κατηχητικά. Τοῦ ἄρεσε ἡ προσευχή καί ὁ πόθος του ἦταν νά γίνη ἱερέας, ὅταν μεγαλώση. Διακονοῦσε στό Ἱερό καί βοηθοῦσε τούς ἱερεῖς, πρός τούς ὁποίους ἔτρεφε μεγάλο σεβασμό. Λόγῳ τῆς κλήσεώς του γιά τήν ἱερωσύνη, σπούδασε στό Ἀνώτερο Φροντιστήριο τῆς Θεσσαλονίκης, ἀπ’ ὅπου ἀπεφοίτησε τό ἔτος 1960. Στά χρόνια τῶν σπουδῶν του ἦταν ἐπιμελής, ὀλιγόλογος καί προσεκτικός καί πολύ ἀγαπητός ἀπό ὅλους. Προηγουμένως ἔκανε τήν στρατιωτική του θητεία καί τό ἔτος 1960 νημφεύθηκε τήν εὐλαβῆ Ἀναστασία Κοτσάνη. Ἦταν ἤδη ἕτοιμος καί τυπικά γιά νά δεχθῆ τήν χάρη τῆς Ἱερωσύνης.
Χειροτονήθηκε στίς 21 Νοεμβρίου τοῦ ἔτους 1960 καί μετά ἀπό λίγους μῆνες, στίς 12 Μαρτίου 1961 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος ἀπό τόν Μητροπολίτη Ἱερισσοῦ κ. Παῦλο, τοῦ ὁποίου ἦταν ἡ πρώτη χειροτονία. Ἀμέσως τοποθετήθηκε ὡς ἐφημέριος στήν ἐνορία Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ χωριοῦ Ἅγιος Πρόδρομος, γιά μιά ὁλόκληρη δεκαετία.

Δέν ἀδιαφοροῦσε γιά τίς οἰκογενειακές του ὑποχρεώσεις, ἀλλά προτεραιότητα ἔδινε πάντα στήν λειτουργική ζωή καί στήν διακονία τοῦ ποιμνίου του. Ὁ π. Βασίλειος, ὅταν ἦταν νέος ἱερέας (οὔτε 30 χρόνων), καί πατέρας ἑνός τέκνου, συνέβη τό ἑξῆς: Τό βρέφος ἀρρώστησε σοβαρά κατά τά ξημερώματα τῆς Κυριακῆς τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἦταν ἐπείγουσα ἀνάγκη νά μεταφερθῆ στήν Θεσσαλονίκη. Ἡ πρεσβυτέρα μέ ἀγωνία τόν προέτρεπε νά ἐπισπεύση νά βρῆ αὐτοκίνητο (δέν ὑπῆρχαν τότε ταξί στό χωριό). Αὐτός βλέποντας ἀπό τήν μιά τό βρέφος νά χαροπαλεύη, ἀπό τήν ἄλλη τήν ὥρα πού πλησίαζε νά ξημερώση καί ἔπρεπε νά λειτουργήση, λέει στήν πρεσβυτέρα: «Ἂν ὁ Θεός

θέλη νά πάρη τό παιδί, ἄς τό πάρη, ἐγώ δέν ἀφήνω τους ἐνορῖτες χωρίς θ. Λειτουργία τέτοια ἡμέρα. Ὅταν τελειώση ἡ θ. Λειτουργία πηγαίνουμε στόν γιατρό». Καί φυσικά, σ' αὐτήν του τήν σταθερή ἀπόφαση, ὁ Θεός ἔδειξε τό ἔλεός του καί ὁ κίνδυνος ἄρχισε νά ὑποχωρῆ καί ἡ βελτίωση ἦταν σημαντική μέχρι τό τέλος τῆς θ. Λειτουργίας.

Οἱ ἐνορῖτες του τόν ἀγάπησαν, τόν εὐλαβοῦντο καί τόν ὑπάκουαν, ἀλλά τόν Μάϊο τοῦ 1971 μετετέθη στήν Ἀρναία, πρῶτα στόν Ναό τοῦ Ἁγίου Στεφάνου καί ὕστερα πάλι μετά ἀπό μιά δεκαετία περίπου τήν 1η Μαΐου 1982 στό Ναό τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, ὅπου παρέμεινε μέχρι τό τέλος τῆς ζωῆς του. Στό χρονικό αὐτό διάστημα ὁ π. Βασίλειος πῆρε τό πτυχίο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καί τοῦ ἀποδόθηκε τό ὀφίκιο τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου καί χειροτονήθηκε Πνευματικός ἀπό τόν Μητροπολίτη Ἰερισσοῦ τόν κ. Νικόδημο.

Ἄρχισε νά γίνεται γνωστή ἡ δράση καί ἡ προσφορά τοῦ π. Βασιλείου. Ἔκανε ἀνελλιπῶς ὅλες τίς ἀκολουθίες καί λειτουργοῦσε τακτικά. Ἔκανε Κατηχητικά στούς νέους, ἐξομολογοῦσε καί ἐπισκεπτόταν ἀρρώστους κατ' οἶκον γιά εὐχή καί παρηγοριά. Τόν περισσότερο χρόνο τῆς ἡμέρας μέχρι ἀργά τό βράδυ παρέμεινε στόν Ναό, συντροφιά μέ τούς ἀγαπημένους του Ἁγίους Ἀναργύρους, πρός τούς ὁποίους ἔκανε παρακλήσεις καί προσευχές γιά ὅσους εἶχαν ἀνάγκες καί προβλήματα ὑγείας. Σημείωνε κάποια θαύματα πού γίνονταν χωρίς νά ἀναφέρη τήν δική του ἐπίμονη προσευχή.

Παρ' ὅλες τίς ποιμαντικές του φροντίδες καί τά ἱερατικά του καθήκοντα πού μέ ζῆλο ἀσκοῦσε ὁ π. Βασίλειος, δέν ἀμελοῦσε τήν οἰκογένειά του, τήν πρεσβυτέρα του καί τίς τέσσερις κόρες του, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο ἔγιναν μοναχές, καί οἱ ἄλλες δύο δημιούργησαν χριστιανικές οἰκογένειες.

Διηγεῖται ἡ κόρη του ἡ μοναχή: «Ἀντιμετώπιζε ὅλες τίς παιδικές, ἐφηβικές, νεανικές ἀταξίες μας μέ μιά ἀπέραντη πραότητα, εὐγένεια, γλυκύτητα πού μᾶς ἀφόπλιζε καί δέν μᾶς ἄφηνε ὁ τρόπος αὐτός νά συνεχίσωμε τίς παρεκτροπές γιά νά μήν τόν λυπήσωμε. Ἦταν ἀπό τήν φύση του ἥρεμος χαρακτήρας, ἀλλά τόν καλλιέργησε ἔτσι πού μᾶς θύμιζε τόν πρᾶο καί ταπεινόν τῇ καρδίᾳ Ἰησοῦν.

»Ἀντιμετώπιζε σχεδόν μέ τόν ἴδιο τρόπο τίς ἀδικίες ἀπό τό περιβάλλον του -ἀναπόφευκτες στίς ἀνθρώπινες κοινωνίες- καί τήν ἐκτίμηση κάποιων ἄλλων στό πρόσωπό του. Ὑπομενετικό στίς χαρές καί στίς λύπες. Συχνά ἐπαναλάμβανε: ΄΄Νά μήν χαίρεστε καί νά μήν λυπᾶστε ὑπερβολικά΄΄.

»Παρ' ὅλο πού δέν ἐκτίμησα ἐγκαίρως τόν πλοῦτο του, ἔνοιωθα ἀπό μικρή περήφανη νά εἶμαι κοντά του. Θυμᾶμαι, ὅταν μ' ἔπαιρνε μαζί του στήν Θεσσαλονίκη, περνοῦσε ἀπό ὅλα τά τότε γνωστά Χριστιανικά βιβλιοπωλεῖα, γιατί ἦταν ἀγαπητός σ' ὅλες τίς Χριστιανικές Ἀδελφότητες, ἀνῆκε σ' ὅλες. Ἀγόραζε εἰκονίτσες καί βιβλία νά μοιράζη

στούς ἐνορῖτες του, ἐνῶ στόν δρόμο περπαντῶντας ἀνάμεσα σέ ἀγνώστους, χαιρετοῦσε ὅλο τόν κόσμο μέ μία οἰκειότητα σάν νά ἦταν ὅλοι γνωστοί του. ΄΄Καλημέρα πατριώτη΄΄, αὐτός ἦταν ὁ συνηθισμένος χαιρετισμός του».

Τό σπίτι του ἀπό νωρίς τό πρωΐ εἶχε πολλούς ἐπισκέπτες, πού ἔρχονταν ἀπό τά χωριά καί τόν περίμεναν νά τελειώση τήν ἀκολουθία στόν Ναό γιά νά τόν συναντήσουν. Φιλοξενοῦσε κάθε περαστικό πού ξέμενε στό χωριό, κληρικούς, καί τά παιδιά τῆς Ἀθωνιάδος, ὅταν πήγαιναν στήν Ἀρναία γιά ἐξετάσεις. Ἦταν ἕνας οὐράνιος ἄνθρωπος, εὐλογία Θεοῦ γιά τήν Ἀρναία.

Τυπικός ἀπό καρδιᾶς στίς κοινωνικές του ὑποχρεώσεις, ὀνομαστικές ἑορτές καί σέ ὅλα τά οἰκογενειακά ἐπεισόδια τῶν ἐνοριτῶν του. Ἡ παρουσία του ἦταν ἀνάγκη γι' αὐτόν. Δέν κυκλοφοροῦσε ποτέ, οὔτε μέσα στό σπίτι χωρίς τό ζωστικό του, οὔτε ἔξω χωρίς τό ράσο.

Λιτοδίαιτος ὑπερβολικά. Δέν ἔτρωγε ποτέ σάν πεινασμένος. Πάντα ἐπαινοῦσε τήν οἰκοδέσποινα γιά τό ὡραῖο φαγητό, ἀλλά ἔτρωγε σάν νά ἔπρεπε νά τό κάνη μέ τήν βία, σάν ὑποχρέωση, ὄχι γιατί πεινοῦσε καί ἄς ἦταν νηστικός.

Εἶχε μία ἰδιαίτερη εὐαισθησία μέ τά βιβλία καί κάθε ἔντυπο, καί ὁ μοναδικός λόγος γιά νά τόν δῆ κάποιος λυπημένο καί κάπως παρεξηγημένο ἦταν ὅταν τοῦ ἀνακάτευαν τά βιβλία του. Τά βιβλία του ἦταν ὅλη ἡ περιουσία του. Ἀλλά δέν εἶχε χρόνο νά διαβάση, σχεδόν τόν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, ὅταν ἀργά τό βράδυ κατέφευγε σ' αὐτά.

Ὁ γαμπρός του Κωνσταντῖνος Δημαρᾶς σημειώνει γιά τόν παπα-Βασίλη: «Εἶχα τήν εὐλογία ἀπό τόν Θεό νά ἔχω γιά πεθερό μου τόν π. Βασίλειο Πραβήτα, ἕναν ἅγιο ἱερέα. Ἐκεῖνα πού θυμᾶμαι ἔντονα ἀπό τήν ζωή του τά λίγα χρόνια πού ἀξιώθηκα νά ζήσω μαζί του μέχρι τήν κοίμησή του στήν εὐλογημένη οἰκογένειά του, εἶναι τά ἑξῆς:

»Πρῶτον ἡ ὅλη του παρουσία πού ἐνέπνεε ἕναν σεβασμό καί μία ἱεροπρέπεια. Συνάμα ἦταν τόσο προσιτός, ἁπλός καί ταπεινός. Εἶχα τήν ἐντύπωση ἀπό τήν πρώτη στιγμή πού τόν γνώρισα ὅτι εἶχα ἀπέναντί μου ἕναν ἅγιο ἄνθρωπο.

»Ὅταν ἔμπαινε στό σπίτι ἔφερνε μαζί του τήν εἰρήνη τοῦ Χριστοῦ. Ἡ παρουσία τοῦ σκορποῦσε μία γαλήνη καί χαρά ἀνεξήγητη. Αὐτό δέν μπορῶ νά τό περιγράψω μέ λόγια, τό ζούσαμε ὅλοι στήν οἰκογένεια· ἐμπειρικά βιωματικά.

»Καί ὅσες φορές ὑπῆρχαν προστριβές, παρεξηγήσεις μέ τήν γυναῖκα μου, καί μόνο ἡ παρουσία του, τό γλυκό του χαμόγελο, οἱ σοφές συμβουλές του, ἔφερναν ἀμέσως τήν εἰρήνη καί λυνόταν κάθε παρεξήγηση. Ὅταν ἐρχόταν νά μᾶς ἐπισκεφθῆ στήν Θεσσαλονίκη, ἔμεινε πάντα μόνο μία-δύο ἡμέρες, ὄχι περισσότερο. Χαιρόταν τά ἐγγόνια του, ἀλλά πάντα εἶχε τόν νοῦ στήν ἐνορία του, στούς Ἁγίους Ἀναργύρους καί

στούς ἐνορῖτες. Στίς παρακλήσεις μας νά μείνη περισσότερο, ἀπαντοῦσε: ΄΄Δέν μπορῶ ν' ἀφήσω τήν Ἐκκλησία χωρίς Ἑσπερινό, θ. Λειτουργία, οὔτε τους ἀνθρώπους πού μέ ἔχουν τόσο ἀνάγκη, χωρίς ἐξομολόγηση΄΄. Ὅταν ἔκανε στό σπίτι μας τίς Ἀκολουθίες τοῦ Ἑσπερινοῦ καί τοῦ Ἀποδείπνου, ποτέ δέν μᾶς πίεζε γιά ἀναγκαστική συμμετοχή, ἀλλά πάντα μέ διάκριση καί ἀγάπη μᾶς ἔλεγε: ΄΄Ἐγώ θά ἀρχίσω σέ λίγο τό Ἀπόδειπνο, ἄν θέλετε ἐλᾶτε νά προσευχηθοῦμε μαζί΄΄. Φυσικά προστρέχαμε μέ χαρά, γιατί τό νά προσεύχεται κανείς μαζί του ἦταν μία πνευματική ἐμπειρία. Ὅ,τι προβλήματα καί νά εἴχαμε, στό τέλος ἔμεινε μία χαρά καί γαλήνη ἀπερίγραπτη.

»Ἦταν εὐγενικός μέ μία εὐγένεια ἀληθινή, πηγαία, ἄδολη. Ὅσες φορές τόν μετέφερα μέ τό αὐτοκίνητό μας, πάντα μέ εὐχαριστοῦσε, λέγοντας: ΄΄Εὐχαριστῶ Κώστα παιδί μου, πάντα καλοτάξιδος΄΄. Ἀποροῦσα, πῶς δέν ἐξοικειωνόταν καί θεωροῦσε τήν παραμικρή προσφορά ἀπό τά παιδιά του πάντα ἄξια εὐγνωμοσύνης.

» Κάποια φορά πού ἤμασταν οἱ δυό μας στό αὐτοκίνητο καί πηγαίναμε στόν Ἅγιο Πρόδρομο (τήν πρώτη του ἐνορία· γιατί ἔτρεφαν μεγάλη ἀγάπη γι' αὐτόν), τόν ρώτησα τό ἑξῆς: ΄΄Πάτερ, εἴχατε καμμία πνευματική ἐμπειρία σάν αὐτές πού διαβάζομε στά βιβλία, π.χ. κάποιο ὅραμα, ἐπίσκεψη Ἁγίων κ.λπ.΄΄. Μοῦ ἀπάντησε: ΄΄Ἄς τά ἀφήσωμε αὐτά Κώστα, παιδί μου, δέν μᾶς ὠφελοῦν΄΄, σκύβοντας ἀπό συστολή τό κεφάλι του. Ἤμουν σίγουρος ὅτι εἶχε πνευματικές ἐμπειρίες, ἀλλά ἀπό τη πολλή του ταπείνωση δέν ἤθελε νά ἀναφερθῆ καθόλου.

»Κάποτε ἡ γυναίκα μου (ἡ μικρότερή του κόρη), ἡ Εἰρήνη, μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε μία τέτοια ἐμπειρία. Προφανῶς γνωστοποιήθηκε ἀπό κάποιους προσκυνητές πού εἶχαν πάει ἀπό Ἀρναία μαζί του ἐκδρομή στη Λέσβο. Ἀξιώθηκε νά δῆ ἐκεῖ πού λειτουργοῦσε στό προσκύνημα τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ τόν ἴδιο τόν Ἅγιο Ραφαήλ. Μάλιστα μέ ἁπλότητα ὁ ἴδιος ρωτοῦσε νά μάθη ἀπό τούς ἄλλους παρευρισκομένους συλλειτουργούς, ΄΄ποῦ πῆγε ἐκεῖνος ὁ ἱερέας πού ἦταν μαζί τους στό Ἱερό΄΄. Ἀπό τήν περιγραφή του κατάλαβαν πώς ἐπρόκειτο γιά τόν ἅγιο Ραφαήλ.

» Ἐντύπωση μεγάλη μοῦ ἔκανε ἡ ὅλη βιοτή του τήν Μ. Σαρακοστή, εἰδικά τήν Μ. Ἑβδομάδα. Ζοῦσε πραγματικά τά Πάθη τοῦ Κυρίου. Ἦταν συγκλονισμένος, καταβεβλημένος, δέν εἶχε διάθεση, ὅταν ἐπέστρεφε στό σπίτι νά πιῆ οὔτε λίγο τσάϊ μέ δύο παξιμάδια πού τοῦ προσφέραμε γιά νά τονωθῆ. Μόνος του ἔβγαζε τίς πολύωρες ἀκολουθίες, κάποιες φορές ἐρχόταν καί τόν βοηθοῦσε ὁ π. Χρυσόστομος Μαϊδώνης. Τήν Μ. Παρασκευή κοβόταν ἡ φωνή του ἀπό τήν συγκίνηση, στήν Ἀποκαθήλωση πάντα ἔκλαιγε. Ὅλα αὐτά τά φοβερά γεγονότα τά ζοῦσε. Τήν ἴδια συγκίνηση μετέφερε καί στούς παρευρισκομένους γι' αὐτό πολλοί ἔκλαιγαν.

»Ἦταν πολύ λιτοδίαιτος. Ἀκόμη καί στίς καταλύσιμες ἡμέρες ἔτρωγε πάντα πολύ λίγο. Ὅσο καί νά τό πίεζε κάποιες φορές ὁ ἄλλος γαμπρός του ὁ Νίκος, σάν γιατρός νά φάη λίγο παραπάνω γιά τήν ὑγεία του, αὐτός εὐγενικά ἀρνιόταν, λέγοντας: ΄΄Ἐ,

ὅταν ἠμουν πιό νέος σάν καί ἐσᾶς, ἔτρωγα πιό πολύ΄΄. Φυσικά ἡ πρεσβυτέρα, μᾶς ἔλεγε: ΄΄Πάντα ἔτσι ἦταν λιτοδίαιτος΄΄.

»Μία φορά πού ἤμασταν Πάσχα ὅλοι μαζί, παιδιά καί ἐγγόνια στό πασχαλινό τραπέζι (ὅπου πάντα ἔβαζε Δημοτικά παραδοσιακά τραγούδια γιά τήν χαρά τῆς ἡμέρας), πῆρε κάποιος τηλέφωνο τόν π. Βασίλειο γιά κάποια πνευματική ἀνάγκη. Ὅλοι ἐπιμέναμε ν' ἀρνηθῆ, γιατί διακαιοῦτο καί αὐτός τέτοια ἡμέρα νά χαρῆ τήν οἰκογένειά του καί νά ξεκουραστῆ μετά ἀπό τόσες Ἀκολουθίες. Νά πάη κάποια ἄλλη ἡμέρα. Ἐκεῖνος μέ τό μειλίχιο χαμόγελό του, μᾶς ἀπάντησε: ΄΄Πρέπει ὁ Ἱερέας πάντα νά τρέχη σ' αὐτούς πού ἔχουν ἀνάγκη΄΄. Ἀμέσως μόλις τελείωσε τό γεῦμα, μές στό μεσημέρι σηκώθηκε καί πῆγε στόν ἄνθρωπο πού τόν εἶχε καλέσει.

»Εἶχε πολύ μεγάλη ἀγάπη γιά ὅλους τούς Ἁγίους. Ἰδιαίτερα εὐλαβεῖτο τήν Παναγία, τόν ἅγιο Βασίλειο καί τούς ἁγίους Ἀναργύρους πού ἦταν ἡ ἐνορία του. Ἡ πεθερά του ἔλεγε ὅτι πολλά θαύματα ἔγιναν μέ τήν χάρη τῶν ἁγίων Ἀναργύρων. Ἐγώ ἤμουν σίγουρος ὅτι βοηθοῦσε πολύ καί ἔμπονη προσευχή τοῦ πεθεροῦ μου.

»Μία φορά εἴχαμε πάει τήν θαυματουργή εἰκόνα τῶν ἁγίων Ἀναργύρων στό μοναστήρι τοῦ Τιμίου Προδρόμου στήν Μεταμόρφωση Χαλκιδικῆς, ὅπου ἐκεῖ εἶναι μοναχή ἡ μεγαλύτερη κόρη του, ἡ Παϊσία. Γιά κάποιο λόγο ὁ μεγαλύτερος γυιός μου ὁ Δημήτρης, εἶχε βγάλει ξαφνικά σπυριά σ' ὅλο του τό σῶμα καί μᾶς ἀνησύχησαν πολύ. Ὁ π. Βασίλειος μέ πολύ σεβασμό καί πίστη, ἔδωσε στόν μικρό Δημητράκη τήν εἰκόνα νά τήν κρατήση στήν ἐπιστροφή μας ἀπό τό Μοναστήρι στήν Ἀρναία. Λίγο πρίν φθάσωμε στήν Ἀρναία, τά σπυριά εἶχαν ἐξαφανισθῆ ὅλα.

»Ἡ προσευχή του ἔκανε θαύματα. Μοῦ εἶχε πῆ ἡ σύζυγός μου γιά κάποια γιατρό ἀπό τήν Ἀθήνα πού τόν παρακάλεσε (ἦταν ἐν ζωῇ ἀκόμη), νά προσευχηθῆ νά τῆς χαρίση ὁ Θεός παιδιά, γιατί μέχρι τότε προφανῶς γιά κάποιο λόγο δέν μποροῦσε νά τεκνοποιήση. ΄΄Θά προσευχηθῶ, κυρία Γίτσα, μη στενοχωριέσαι΄΄. Λίγο καιρό ἀργότερα εἶδε σέ ὄνειρο τόν π. Βασίλειο νά κρατάη δύο παιδάκια, ἕνα ἀγόρι καί ἕνα κορίτσι καί νά τῆς τά δίνη, λέγοντας: «Πάρτα εἶναι δικά σου΄΄. Πράγματι ὕστερα ἀπό λίγο καιρό ἀξιώθηκε νά κάνη δύο παιδάκια, ἕνα ἀγόρι καί ἕνα κορίτσι. Πάντα αὐτή ἡ οἰκογένεια καί μετά τήν κοίμησή του ἐρχόμενοι στήν Ἀρναία περνοῦσαν ἀπό τό σπίτι του νά δοῦν τήν πρεσβυτέρα, ἀλλά νά προσκυνήσουν καί τόν τάφο τοῦ π. Βασιλείου.

»Λίγα χρόνια μετά τήν κοίμησή του, καλοκαίρι, ἤμασταν ἔξω ἀπό τό σπίτι του ἐγώ, ἡ γυναῖκα μου καί τά παιδιά μου. Σέ λίγο ἔρχεται ἕνας κύριος γύρω στά 40, καί μᾶς λέει: ΄΄Θά ἤθελα νά δῶ τόν π. Βασίλειο΄΄. Τοῦ εἴπαμε ὅτι ἔχη κοιμηθή ἐδῶ καί λίγα χρόνια. Τότε αὐτός συγκινημένος ἄρχισε νά μᾶς διηγῆται τά ἑξῆς: ΄΄Εἶμαι ἀπό τήν Θεσσαλονίκη καί ἤμουν ποδηλάτης. Κάποτε εἶχα ξεκινήσε ἀπό τήν Θεσσαλονίκη μέ τό ποδήλατό μου, κατεβαίνοντας τόν Χολομῶντα, νυχτώθηκα καί πῆγα στήν Ἀρναία.

Ἦταν φθινόπωρο πρός χειμῶνα καί σκοτείνιαζε νωρίς. Εἶδα φῶς στό Ναό τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων καί εἶπα νά μπῶ μέσα. Εὑρισκόμενος ἀκόμη στήν αὐλή τοῦ ναοῦ, ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ ναοῦ καί βγῆκε ἔξω ὁ π. Βασίλειος. Πρώτη φορά τόν ἔβλεπα, πρώτη φορά μ' ἔβλεπε καί ἐκεῖνος. Τότε ἀπευθυνόμενος σ' ἐμένα, μοῦ εἶπε: ΄Καλῶς τόν Στέφανο, ἔλα, θά εἶσαι καί κουρασμένος πολύ. Ἔλα στό σπίτι μου νά φᾶς, νά ξεκουρασθῇς καί αὔριο φεύγεις΄. ΄΄Ἔμεινα ἄναυδος΄΄ . Ἡ συγκίνησή μας ἀπό τήν διήγησή του ἦταν μεγάλη.

»Ὁ π. Βασίλειος εἶχε καί διορατικό χάρισμα. Αὐτό τό συνδιάζω καί μέ ἕνα ἄλλο γεγονός πού συνέβη σ' ἐμένα. Κάποτε φεύγοντας ἀπό τό σπίτι μου στήν Θεσσαλονίκη καί ἐρχόμενος στήν Ἀρναία, ὅπου ἦταν ἡ οἰκογένειά μου, νομίζω ἦταν περίοδος Χριστουγέννων, μοῦ ἦρθε ὁ ἐξῆς λογισμός ὅτι εἶχα ξεχάσει το μάτι τῆς κουζίνας ἀνοιχτό, μετά τόν καφέ πού εἶχα ἑτοιμάσει νά πιῶ. Ἦταν ἔντονος, συνεχής, ἐπίμονος καί ἤθελα νά γυρίσω πίσω στήν Θεσσαλονίκη νά μήν πάρωμε φωτιά. Εἶπα τόν λογισμό στόν πεθερό μου. Αὐτός ἀφοῦ σιώπησε γιά λίγο (προφανῶς προσευχόταν), μοῦ εἶπε: ΄΄Μήν ἀνησυχῇς, εἶναι τοῦ πονηροῦ, νά σοῦ φέρῃ ἀνησυχία. Τό μάτι τό ἔχεις κλείσει, ἡσύχασε΄΄. Τό εἶπε μέ τόση σιγουριά, σάν νά ἦταν ἐκεῖ ὁ ἴδιος παρών. Τότε φυσικά ἡσύχασα, γιατί ἀπό τήν πρώτη στιγμή κατάλαβα, ἄν καί δέν τό ἄξιζα, πως ἔχω ἕναν ἅγιο γιά πεθερό. Δέν πῆγα στήν Θεσσαλονίκη καί φυσικά δέν εἶχα ἀφήσει ἀναμμένο τό μάτι, ὅπως νόμιζα.

»Θά ἤθελα ἐπίσης ν' ἀναφέρω ἕνα γεγονός πού μοῦ εἶχε κάνει βαθειά ἐντύπωση. Αὐτό μοῦ τό εἶπε ἡ σύζυγός μου καί θά εἶναι πάντα σημεῖο ἀναφορᾶς στήν διαπαιδαγώγηση τῶν παιδιῶν μας. Ἡ γυναῖκα μου στήν ἐφηβεία της γύρω στά 15-16 εἶχε ἀργήσει κάποια φορά νά γυρίση σπίτι. Ἡ πεθερά μου τήν μάλωσε ἔντονα καί τῆς εἶπε ὅτι μέ τήν συμπεριφορά της προσβάλλει τήν οἰκογένειά της. Ὑπῆρχε μεγάλη ἔνταση ἐκ μέρους τῆς μητέρας της. Ὁ π. Βασίλειος παρίστατο σιωπηλός καί θλιμμένος. Τῆς εἶπε μόνο: ΄΄Ἡσύχασε καί προσπάθησε νά προσευχηθῇς΄΄. Ἡ Εἰρήνη, λυπούμενη πού τούς στενοχώρησε, κλείστηκε στό δωμάτιό της περιμένοντας νά τήν μαλώση ὁ παπα-Βασίλης. Πέρασαν δύο ἡμέρες, στίς ὁποῖες ἡ μητέρα της συνεχῶς τῆς ὑπενθύμιζε μέ ἔνταση τό ἀτόπημά της. Στό τέλος τῆς δεύτερης ἡμέρας ὁ π. Βασίλειος τῆς χτύπησε τήν πόρτα διακριτικά καί ζήτησε, ἄν θέλη, νά μιλήσουν. Μέ φωνή ἀλλοιωμένη ἀπό τήν λύπη του, τῆς ἐξήγησε τό λάθος της. Στό τέλος ἔφθασαν καί οἱ δυό νά κλαῖνε μαζί. Αὐτό ἦταν καθοριστικό γιά τήν μελλοντική συμπεριφορά της. Οὔτε κἄν τήν μάλωσε. Μακροθυμία, ἐπιείκεια, ἀγάπη, σοφία, ὅλα μαζί συνοδευόμενα ἀπό μία ἀέναη προσευχή.

»Αὐτή ἡ μορφή, ἡ τόσο σεβάσμια, ἔκρυβε ἕναν ἄνθρωπο τρυφερό καί εὐαίσθητο, ἕναν ἄνθρωπο μέ ἄδολη παιδική ψυχή. Θυμᾶμαι πόσο τρυφερός γινόταν μέ τά ἐγγόνια του καί γενικά μέ ὅλα τά παιδιά. Ὅταν πηγαίναμε ἐκδρομές (ἀγαποῦσε ἰδιαίτερα τήν ἐξοχή), πηγαίναμε στά ἐξωκκλήσια τῆς ἁγίας Παρασκευῆς καί τοῦ ἁγίου Μοδέστου. Μάζευε λουλουδάκια, πού τόσο τοῦ ἄρεσαν, μαζί μέ τά ἐγγονάκια του. Τότε ἔλεγε

τραγουδάκια χριστιανικά καί ἄλλο ὅμορφα παιδικά ποιήματα. Ἰδιαίτερα τοῦ ἄρεσε ΄΄Σπίνε, μ' ἀρέσει τό λάλημά σου΄΄. Ἦταν ἴσως ἀπό τίς πιό ὄμορφες καί τρυφερές εἰκόνες πού θά μοῦ μείνουν ἀξέχαστες. Πολλές φορές ὁ ἴδιος ἔπαιρνε τό μπιμπερό γιά νά ταΐση τό ἐγγονάκι του, ΄΄νά ξεκουράση λίγο καί τίς μαννοῦλες΄΄, ὅπως μᾶς ἔλεγε.

»Ἦταν πολύ ἐλεήμων. Κάποιο καλοκαίρι ἤμασταν μαζί στήν αὐλή τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων. Ἦρθε κάποιος ἀλλοδαπός καί ζήτησε ἐλεημοσύνη. Μέ ρώτησε :΄΄Κώστα, πόσα νά τοῦ δώσωμε;΄΄. ΄΄Δέν ξέρω, πάτερ, νομίζω 50 ἤ 100 δρχ. καλά εἶναι΄΄ (τότε δέν εἴχαμε εὐρώ). Ἔβγαλε καί τοῦ ἔδωσε 100 δρχ., λέγοντας: ΄΄Ἦρθε στή αὐλή τοῦ Ναοῦ καί ἔχει ἀνάγκη πραγματικά΄΄. Δέν εἶπα τίποτα, θαυμάζοντας τήν γενναιοδωρία του. Ἐπίσης θυμήθηκα τήν πρεσβυτέρα πού τόν μάλωνε γιά τήν ἁπλοχεριά του, καί ἔλεγε: ΄΄Ἄν, ἄν δέν ἔκανα ἐγώ τά κουμάντα μου, ὁ παπα-Βασίλης δέν θά μᾶς εἶχε ἀφήσει τίποτα΄΄. Αὐτό εἶναι ἀλήθεια, διότι καί τό σπίτι του ἦταν ἴσως ἀπό τά πιό φτωχικά τῆς Ἀρναίας. Ἐγώ ὅμως τό θεωροῦσα ὡς τό πλουσιώτερο παλάτι, γιατί σ' αὐτό ζοῦσε ἐκεῖνος. Σ' ἐκεῖνο τό σπίτι εἶχαν φιλοξενηθῆ πάμπολλοι ἄνθρωποι. Ἡγούμενοι, μοναχοί, λαϊκοί, καθηγητές Πανεπιστημίου, φτωχοί, πλούσιου καί ὅλοι ἔφευγαν ἀναπαυμένοι. Τελευταῖα εἶχα γνωρίσει τόν Πνευματικό πατέρα τῆς Ἱ.Μ. Ἁγίου Παντελεήμονος Χρυσοκάστρου Καβάλας, π. Φίλιππο. Ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι ἤμουν γαμπρός τοῦ π. Βασιλείου, εἶπε: ΄΄Τι λές βρε παιδί μου! νά 'ξερες τί πεθερό εἶχες, φιλοξενήθηκα στό σπίτι του, πολλή ἀγάπη, ἀβραμιαία φιλοξενία΄΄.

»Ἦταν ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς. Θυμᾶμαι ὅτι τίς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας τίς περνοῦσε στό Ναό. Ἐρχόταν πάντα ἀργά στό σπίτι, ἄλλος ἕνας λόγος γιά νά διαμαρτύρεται λίγο ἡ πρεσβυτέρα, ἐπειδή νοιαζόταν γιά τήν ὑγεία του. Δέν ἤξερε ἀπό ἀνάπαυση. Μνημόνευε χιλιάδες ὀνόματα καθημερινά. Ὅποιος τοῦ ζητοῦσε νά προσευχηθῆ γι' αὐτόν, σημείωνε τό ὄνομά του, δέν τόν ξεχνοῦσε. Ἀλλά καί ὁ ἴδιος ὅταν γνώριζε κάποιον καί θεωροῦσε ὅτι εἶχε ἀνάγκη, μόνος του ζητοῦσε τ' ὄνομά του νά τόν μνημονεύη.

»Θυμᾶμαι ἐπίσης κάποια φορά μπῆκα σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ του (ὄχι στό δικό του) χωρίς νά ξέρω ὅτι ἦταν μέσα. Προσευχόταν, διάβαζε τήν ἀκολουθία τῆς θ. Μεταλήψεως, ὅπως ἔκανε πάντα ὅταν θά εἶχε θ. Λειτουργία. Τόν εἶδα μέσα σ' ἕνα φῶς. Αἰσθάνθηκα δέος. Δέν μπόρεσα ν' ἀρθρώσω λέξη. Ἦταν ὁλοκληρωτικά δοσμένος στήν προσευχή. Μία εἰκόνα πού θά μοῦ μείνη ἀξέχαστη.

»Δέν κατέκρινε ποτέ κανέναν. Ἐγώ μέ τόν συγγαμπρό μου τόν Νίκο, κάποιες φορές θυμώναμε, ἰδιαίτερα γιά τούς πολιτικούς, πού διέκειντο ἐχθρικῶς πρός τήν Ἐκκλησία καί τούς κατακρίναμε ἔντονα. Αὐτός δέν κατέκρινε ποτέ. Ἔλεγε:΄΄Ἄς κάνωμε καλύτερα προσευχή νά τούς φωτίση ὁ Θεός΄΄ . Τό χειρότερο πού θά ἔλεγε γιά κάποιον, ἦταν: ΄΄Ἔ, εἶναι λίγο παράξενος, ἀπρόσεκτος΄΄. Τίποτα περισσότερο.

»Ὁ π. Βασίλειος εἶχε πολλή σοφία. Ἔδινε σοφές συμβουλές καί νουθεσίες. Θυμᾶμαι κάποιες ἀπό αὐτές:

*Νά ἀγαπᾶτε τόν Θεό, τήν Παναγία, τούς Ἁγίους.

*Νά ἔχετε εὐλάβεια.

*Νά προσεύχεσθε πρίν μιλήσετε, εἰδικά ὅταν εἶστε θυμωμένοι.

*Νά τρῶτε τόσο, ὥστε ἄν τυχόν σᾶς καλέσουν κάπου, νά μπορῆτε νά ξαναφᾶτε ἔστω καί λίγο.

*Νά μήν κρίνετε, οὔτε νά βιάζεσθει στίς κρίσεις σας γιά τούς ἀνθρώπους (εἴτε θετικά, εἴτε ἀρνητικά).

*Νά ἔχετε ὑπομονή.

*Οἱ Ἅγιοι εἶναι φίλοι μας, συμπαραστάτες μας στήν ζωή.

*Νά εἶστε ἀγαπημένα τά ἀνδρόγυνα.

*Νά συγχωρῆτε, νά ἐκκλησιάζεσθε τακτικά, νά κοινωνῆτε.

»Εἶναι πολύ λίγα αὐτά γιά τήν ἁγιότητα τοῦ π. Βασιλείου. Μόνο ὁ Θεός γνωρίζει τους ἀγῶνες καί τους κόπους του, ἐμεῖς ἐλάχιστα. Ἴσως καί ἀπό τήν ἐξοικείωση μαζί του, νά μήν ἐκτιμούσαμε καί τόσο τό θησαυρό πού εἴχαμε. Ἄς μᾶς συγχωρῆ καί νά μᾶς εὐλογῆ.

Τόν ἄξιο λειτουργό τοῦ Ὑψίστου, τόν εὐλαβέστατο παπα-Βασίλη, τόν βάρυναν ἤδη ὁ κόπος καί οἱ φροντίδες γιά τό ποίμνιό του πού μέ χαρά καί αὐταπάρνηση διακονοῦσε. Ἦρθαν ὅμως καί πειρασμοί καί στενοχώριες πού κατέβαλαν τήν εὐαίσθητη καρδιά του. Ἔπρεπε νά γίνουν ἔργα ἀνακαινιστικά στόν Ναό καί ἐνεπλάκη καί ἡ Ἐφορία Βυζαντινῶν Ἀρχαιοτήτων. Σταμάτησαν τίς ἐργασίες, ὁ Ναός ἔμεινε γιά ἕναν χρόνο ξεσκέπαστος καί ὁ παπα- Βασίλης μαζί μέ τους Ἐπιτρόπους ἦταν κατηγορούμενοι. Ἔκλαιγε καί πονοῦσε, ὄχι γιατί τόν κατηγοροῦσαν, ἀλλά γιατί δέν μποροῦσε νά τελειώση τά ἔργα στόν Ναό. Αὐτή τήν περιπέτεια δέν τήν ἄντεξε. Στίς 28 Ἰανουρίου τοῦ 1999 κοιμήθηκε ἀπό ἀνακοπή καρδιᾶς στό πεζοδρόμιο ἐπί τῆς Τσιμισκῆ, μπροστά στό σπίτι τῆς κόρης του Ἑλένης. Τήν ἴδια ἀκριβῶς ἡμέρα πού ἐγκρίθηκε ἡ συνέχιση τῶν ἔργων τοῦ Ναοῦ.

Ὅταν κοιμήθηκε ὁ π. Βασίλειος, ὁ γαμπρός του ὁ Νίκος, πού σάν γιατρός εἶχε παρευρεθῆ στό νεκροτομεῖο καί συμμετεῖχε στήν προετοιμασία γιά τήν ταφή του,

ἔλεγε χαρακτηριστικά: «Ἔχεις δῆ τήν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Ὀνουφρίου ἤ τοῦ ἁγίου Πέτρου τοῦ Ἀθωνίτου; Ἔτσι ἦταν ὁ π. Βασίλειος. Λιπόσαρκος, μόνο κόκαλα. Τόσο ἀσκητικός».

Τήν εὐχή του νά ἔχωμε. Ἀμήν.

[Από το βιβλίο: "Ασκητές μέσα στον κόσμο" (Τρίτος τόμος). Εκδότης ΙΕΡΟΝ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΝ «ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ» Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής. Απρίλιος 2020]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: orp.gr, Η/Υ επιμέλεια Αικατερίνας Κατσούρη)